

ESTHER PIZARRO, LUCÍA LOREN, SARA QUINTERO, OLIMPIA VELASCO

Foc / Buit / Ombra / Aire

Del 22 de febrer al 31 de març de 2020

El fil conductor d'aquesta exposició és la recerca, per part de les artistes, d'una reflexió i reconciliació entre civilització i natura mitjançant diferents tècniques i llenguatges artístics.

Esther Pizarro amb la seva escultura "[MAFD]: Gràfic de Columnes Múltiples I" explora la visualització de dades prenent com a punt de partida els gràfics de barres múltiples.

Un historiograma tridimensional lumínic, l'eix horitzontal representa una abstracció de la franja geogràfica d'Àfrica Central més afectada per incendis forestals. En contrast, l'eix vertical ens informa sobre els patrons d'emissions de CO₂, nombre de focs i àrees cremades, com a components narratius diagramàtics.

La sèrie "[MAFD]: Drawings" està formada per un conjunt de quinze dibuixos on cadascun d'ells atén a una zona geogràfica del planisferi terrestre, segons la divisió espacial de (GFED) Global Fire Emissions Database. Aquestes obres formen part del projecte Mapping Active Fire Data que representa com l'escorça terrestre s'està contínuament cremant.

Lucía Loren amb "El bosc Buit" remarca els valors paisatgístics, culturals i estètics d'un paisatge viu. Realitzant una sèrie d'intervencions i una creació audiovisual, enalteix l'arbre com a part fonamental d'un paisatge a la seva memòria, completen els buits de quatre roures y un freixe centenaris amb branques recollides a l'entorn.

A l'instal·lació audiovisual "Taula Nuclear", Lucía Loren contextualitza la repercussió de les centrals nuclears sobre l'aigua de l'Ebre, l'impacte mediambiental que això suposa, i les conseqüències a la cadena tròfica, a la nostra alimentació i salut. A més, reflexiona sobre les possibles solucions i alternatives a l'ús de l'energia nuclear.

La natura, a les obres de "Fals paisatge" de **Sara Quintero**, apareix representada com als antics diorames de museus que evocaven ambients remots. L'irreal i fictici juguen a semblar versemblants mantenint a l'espectador en el dubte. Paisatges que insisteixen en el seu caràcter artificial, però també en la falsedat d'aquella realitat que pretenen evocar que avança alterada i enrarida. Fosques atmosferes, nebuloses, llums espectrals... descriuen escenaris ombrinus al caient del malson o el drama. Recrear-se en el dol llavors, si res roman, la naturalesa com la pròpia pintura, s'enfronta a la seva fi, en un inútil esforç de present. Com descrivia Cezanne: "Està caient la nit del món. La pintura, juntament amb tot, desapareix..."

Olímpia Velasco en la instal·lació "Extremi III" recull "un tros" de naturalesa per a reflexionar sobre com els ritmes i cicles de la naturalesa han de ser entesos i respectats per l'ésser humà. Els dibuixos "Three Mountains" emmarcats dins del projecte "La Muntanya Màgica" són el punt de partida per a reflexionar sobre el concepte de temps, concebut com un transcórrer sense objectius, unit a un espai-enclavi que indueix a la contemplació de la naturalesa sense tenir una funció analítica. "La Culpa" és una instal·lació dins del projecte "LA PARTIDA (acció de pes)", en el qual es va retre homenatge a totes les dones que van sortir dels seus pobles durant l'èxode rural per a atendre les necessitats que uns altres els havien imposat.

Amb la col·laboració de:

OLORON